

[Bertel Dahlgaard.]

bevillingsmyndigheden med en praktisk form for ministeriets dispositioner på disse områder.

Den højtærede minister fremkom i denne forbindelse med en udtalelse, som jeg forstår således, at der var ting, der kunne tale for, at staten egentlig skulle have større bemyndigelse end i øjeblikket på disse områder, og det er også muligt; jeg har ikke sagt, at staten skulle have mindre beføjelser. Det, der bliver tale om, og som jeg er sikker på giver anledning til ændringer, er den nuværende tilstand: at ministeren for offentlige arbejder er suveræn på dette område. At bevillingsmyndigheden må have et vist indseende i det konkrete tilfælde, hvor det drejer sig om meget store millionbeløb, er jeg nogenlunde sikker på at vi til syvende og sidst enes om.

Må jeg så endnu sige, at det, det her drejer sig om, ikke er det spørgsmål, som den højtærede minister til sidst var inde på: i hvilket omfang staten på de områder, vi her behandler, skal give tilskud til de forskellige grupper af kommuner, også Københavns kommune. Det, det drejer sig om, er den samfundsmæssige anvendelse af statens midler på dette område. Jeg føler mig fuldkommen overbevist om, at hvis bevillingsmyndigheden, det være sig ved beslutning i finansudvalget eller her i folketinget, havde haft adgang og lejlighed til at tage standpunkt til dette spørgsmål, ville sagen om Østifternes Kredittforenings bygning aldrig være endt med en nedrivning.

Heising: Jeg har med meget stor interesse lyttet til den rolige, saglige redegørelse, som den højtærede minister har fremsat som indledning til denne debat, og de saglige betragtninger og argumenter, som han brugte fra den redegørelse, som den konservative borgmester i København, hr. Estrup, har tilstillet ministeren. Jeg tror, at den højtærede trafikminister hermed har ydet sit bidrag til at bringe debatten om dette spørgsmål ned på det rolige, stilfærdige og saglige plan, hvor den hører hjemme, således at vi kan få den fjernet fra den opildselsesatmosfære, som man fra visse sider har prøvet at blæse den op i.

For mit vedkommende vil jeg indledningsvis gøre nogle bemærkninger om de forhold,

der er baggrunden for den beslutning, som Københavns borgerrepræsentation har truffet vedrørende H. C. Andersens Boulevard. Det er en uomtvistelig kendsgerning, at den hastigt stigende motorisering har stillet København og Københavns kommune over for færdsmæssige problemer af meget stor tyngde. Det er naturligvis ikke noget særkende for København, men det er vel nok sådan, at hovedstaden og særlig den indre by fremviser den mest intensive trafikophobning, og det er værd at lægge mærke til, at det ikke blot er tilfældet på visse tider af året, men at det er en konstant tilstand året rundt. Det har rejst problemer af meget stor byplanmæssig og økonomisk rækkevidde for Københavns kommune.

H. C. Andersens Boulevard er et led i Rådhuspladsens funktion som hovedstadens vigtigste trafikknudepunkt, og den skal tjene til at afvikle færdslen i det kvarter af byen, som har den største trafikintensitet, ikke alene hvad angår den såkaldt individuelle trafik, men også hvad den kollektive trafik angår. Desuden skal H. C. Andersens Boulevard betjene den væsentlige del af den meget store trafik mellem den indre del af Amager og Nørrebro-Østerbro kvarteret. Derfor har det netop været en meget presserende opgave for Københavns kommune at sætte denne færdselsåre i stand til at tage den store og stadig voksende trafik og til at afvikle den uden urimeligt sinkende trafikophobning, der naturligvis, hvordan man end vender og drejer det, i sig selv betyder væsentlige samfundsmæssige tab. Kommunalbestyrelsen i København må jo da have for øje, at en urationel løsning af trafikproblemerne på dette sted ville få uoverskuelige konsekvenser for hele området omkring Rådhuspladsen og for den gennemgående trafik fra Amager ind over bymidten og ud til de 2-3 vigtige udfaldsveje fra byen mod nordvest, Frederikssundsvej, Hareskovvej og Frederiksborgvej.

Man var sandelig i Københavns kommunalbestyrelse ikke uden betænkeligheder over for de store økonomiske krav, der ville blive stillet til kommunen; men da man stod over for opgaven, blev man klar over, at det først og fremmest måtte gælde om at finde en rationel løsning, der kunne holde i en årrække. Man må gøre sig klart, at her drejede det sig ikke om et lille stykke gade.